

אוצר הנפש

✧ ✧ ✧	🕯️ 🕯️	📍
19:37	18:21	י-ם
19:34	18:36	ת"א
19:36	18:28	חיפה
19:37	18:39	ב"ש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי הרב יצחק גינזבורג שליט"א

אוצר הפרשה אוצר הרמז

עבודת הקורבנות בבית המקדש ובביתו הפרטי של כל יהודי

עיקר עבודת ה' בבית המקדש – "בית להוי' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות" – היא העלאת קורבנות על גבי המזבח החיצון. על ידי כך זוכים שהבית יהיה מקום להשראת השכינה לפני ולפנים, בבית קדשי הקדשים.

כל בית יהודי הוא בית מקדש מעט, המוקדש לעבודת ה', כהעלאת קרבנות על המזבח. "שולחנו של אדם מכפר עליו" – בבית היהודי עובדים את ה' באכילה באופן של "בכל דרכיך דעהו" (עמוד העבודה), באמירת דברי תורה על השולחן (עמוד התורה) ובהכנסת אורחים והטבה להם בגשמיות וברוחניות. על ידי כך זוכים בני הזוג להשראת "שכינה ביניהם" לפני ולפנים בביתם, ב"חדר המטות" (כינוי לקדש הקדשים).

כל בית יהודי הוא בית מקדש מעט

בעבודה הפנימית, ענינו של המזבח הוא מסירות-נפש – המתמסרות מלאה לעבודת ה'. עיקר מסירות נפש להפיץ את אור ה' לעולם כולו. ורמז: מזבח-צאן-בקר עולים "פרו ורבו" – המצוה והברכה שהן תכלית הקמת הבית, "פרו ורבו" בגשמיות וברוחניות (בחינוכי תורה ובהפצת התורה כך ש'יהודי עושה עוד יהודי').

(משיעור ט"ו אלול פ"ב)

התלהבות = חיות כפולה

"אש תמיד" היא התלהבות (848) ששוה פעמיים חיות (424). בכל התלהבות יש חיות כפולה, פעמיים חיות. חיות היא דפוק החיים והדפוק מורכב מתנועה כפולה, של "רצוא" מלמטה למעלה ו"שוב" מלמעלה למטה, בסוד הפסוק "והחיות רצוא ושוב" – התלהבות דורשת חיות ב"רצוא" וחיות ב"שוב" (וללא איזון זה באים חלילה לחטא נדב ואביהוא, שהביאו "אש מן ההדיוט" בהתלהבות, אך היו ב"רצוא" ללא "שוב").

(משיעור אור ל-ח' ניסן תשפ"ג)

אוצר קצו

אדום – הצבע שמצוי בכל הצבעים

פרשת פרה אדומה מגלה שיש משהו סודי באדום – הכח לטהר מטומאת מת. בתורה יש צבע, כמו צבע של פנים – מהו הצבע? אדום. לא ירוק או צהוב או כחול. סתם צבע הוא אדום. משהו יכול להיות שקוף, לבן (גם בכתר יש לבן, "לבן העליון" – שם הלובן הוא שקוף) או אדום (כלומר, צבעוני). בספקטרום אדום הוא קצה אחד, אבל בכל הצבעים שעל הספקטרום יש גם אדום – הצד הנסתר של הספקטרום הוא גווני ארגמן. העובדה שבדם עצמו יש כדוריות לבנות וכדוריות אדומות. הצבע האדום הוא גבורה.

(משיעור מוצאי ט' תמוז תשפ"ג)

הודיה לה' באופן אישי וציבורי

קרבת תודה מובא בארבעה מקרים, כפי שנלמד מפרק קז בתהלים: "יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם. ויזבחו זבחי תודה ויספרו מעשיו ברנה". זהו המקור גם לברכת "הגומל", כמו שנפסק להלכה: "ארבעה צריכין להודות: חולה שנתרפא, וחיוב שיצא מבית האסורים, ויורדי הים כשעלו, והולכי דרכים כשיגיעו לישוב, וצריכין להודות בפני עשרה" (רמב"ם הלכות ברכות י, ח).

בקרבת תודה ובברכת הגומל יש שני חלקים: ראשית, הודיה על הטובה הגדולה שנעשתה לי, הבעה אישית של ספירת ההוד בנפש – "יודו לה' חסדו", הייתי חולה מסוכן והנה אני חי ובריא, איזה חסד. בשביל זה אפשר אולי להסתפק בפנייה אישית שלי אל ה'...

אבל צריך להוסיף את השלב הבא, "ונפלאותיו לבני אדם": לשים לב לא רק לטוב שהגיע לי, אלא לגילוי האלוקי שהיה כאן, פלא ונס (גם אם הוא מלובש בטבע). את זה צריך לפאר ולרומם, בהבעה של ספירת התפארת.

לשם כך צריך לפרסם את הנס ברבים, לעלות למקדש ולערוך סעודת הודיה מפוארת, בשר הקרבן עם ארבעה סוגי לחם. בשלב הזה, ההודאה עולה קומה גם עבור האדם עצמו המכיר בפלא שנעשה עמו, וכולו אומר שירה – "בְּרָבִי נִפְשִׁי אֶת הוִי" בגימטריא ארבעה צריכים להודות.

(מתוך "עמודיה שבעה")

אוצר התבונה

דוד משה משיח – בעל תשובה צדיק חסיד

שאינו בעל תשובה וגם אינו צדיק? להיות 'חסיד'. "חסידות גדולה מכולם", לעשות חסד אפילו יותר מענוה (ענוה היא טובה, אבל חסידות אפילו עוד יותר לדעה זו). רבי יוחנן, שאומר שהעולם נברא בשביל משיח, כוונתו שהעולם נברא בשביל שיהיו 'חסידים', כפי שאנו קוראים להם היום. לא חסיד של מדת החסידות, אלא "חסיד" במשמעות החדשה, המיוחדת, שקבלה המלה הזו מהבעל שם טוב והלאה.

אפשר לחשוב שחסידים היינו מדת החסידות, שעושים חסד ובכלל עובדים את ה' לפני משורת הדין (מהדרין מן המהדרין), אבל זהו לא הפירוש. כמובן, עושים חסד, אבל הפירוש הוא כמו הפירוש העממי – יש רבי ויש חסידים.

גם עבודת צדיק וגם עבודת בעל תשובה הן עבודה בשביל עצמו. אם אני בעל תשובה – אני חטאתי, עויתי, פשעתי ועלי לעשות תשובה. תשובה היא 'תיקונים' – לעשות תיקון כדי לתקן את עצמי, בשבילי. אם אני צדיק – ודאי טוב בשבילי, אני מושלם, הכל בסדר.

חסיד הוא משהו אחר – חסיד הוא חיל. יש לי מפקד ואני פה בשביל למלא את הפקודות שלו. אם המפקד אומר שכאשר נמלא את הפקודות יבוא משיח – אני פה בשביל להביא את המשיח. אני חסיד! תנועת החסידות היא לא בשביל הרבי – הרבי יסתדר. תנועת החסידות היא בשביל שיהיו חסידים – זהו חידוש, לא היה כזה דבר אף פעם, אולי מדוד המלך. התלמידים אצל הרב הגדול אינם חסידים, לא מסורים בלב ובנפש. אחד שלא חושב על עצמו – לא על היותו בעל תשובה ולא על היותו צדיק – הוא חסיד.

החסיד מקושר בלב ובנפש למפקד – התקשרות היא אהבה, כמו הווארט בחסידות שאם שלמה המלך היה חסיד הוא לא היה כותב את שיר השירים על חתן וכלה אלא על רבי וחסיד. לשם כך ה' ברא את העולם – זהו הפירוש של בשביל משיח. יש רמז ש-משיח ראשי תבות מלך חסיד ירא שמים ("מאן מלכי רבנן" – היינו חסיד ירא שמים למדן ר"ת חיל). משיח עצמו הוא חסיד. משיח הוא גם ענו וגם עושה חסד, אבל טוב, 'חסיד' במובן העממי – זהו גדר חדש.

(משיעור י"ב אב תש"פ)

משיח הוא הרכב של משה רבינו בפנים ודוד המלך בחוץ. מה המיוחד של דוד המלך, שרב אומר שהעולם נברא בשבילו? רש"י כותב בשביל השירים שלו. אבל מה עוד מיוחד אצל דוד המלך? הדבר הכי מיוחד שחז"ל מציינים וגם התנ"ך מציין – שהוא בעל תשובה. כתוב ש"לא היה ראוי דוד לאותו חטא אלא להורות תשובה ליחיד". הוא הדוגמה החיה, ב-ה הידיעה, שכל יחיד ויחיד, בכל מצב שנופל יכול תמיד לעשות תשובה – לתפוס את עצמו ולחזור, לשקם את עצמו. לשם כך הוא חטא – ה' עשה שיחטא, "נורא עלילה על בני אדם", כדי שילמד אותנו שבכל מצב אפשר לחזור בתשובה – "אין דבר העומד בפני התשובה". זהו היחוד שלו – הוא בעל תשובה, וממנו כולנו לומדים שבכל מצב אפשר לתפוס את עצמנו ו"אין שום יאוש בעולם כלל", "אין דבר אבוד".

לעומתו, מהו משה רבינו? יש המון סוגיות-הסברים בחסידות שיש שני סוגי נשמות, נשמות של צדיקים ונשמות של בעלי תשובה. משה רבינו לכאורה הוא האב-טיפוס של צדיק, הצדיק הכי גדול, "מבחר המין האנושי" כפי שמתאר אותו הרמב"ם. הוא הכי מושלם שיכול להיות – הטיפוס המושלם.

רב אומר שה' ברא את העולם בשביל דוד המלך, מתכוון שה' ברא את העולם בשביל התענוג שיקבל מבעלי תשובה. "במקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד" – ה' יותר מבסוט ממי שנפל וקם מאשר ממי שאף פעם לא נפל, ודווקא אדם חשוב שנפל וקם. "אשר נשיא יחטא" – "אשרי הדור שהנשיא חוטא ונותן לב לשוב על שגגתו" זהו התענוג של ה', שברא עולם שחוטאים בו – לא עולם שכולם מושלמים. הוא ברא עולם בו חוטאים, "אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" ובכל אופן יקום – "כי נפלתי קמתי", "שבע יפול צדיק וקם" – ולשם כך ה' ברא את העולם. אפשר להזדהות עם רב.

שמואל אומר שה' ברא את העולם בשביל צדיקים גמורים – "ועמך כלם צדיקים". יש שיחות של הרבי, שכמה שמשח בא להחזיר צדיקים בתשובה, בסוף – נעבעך נעבעך – כולם יהיו צדיקים גמורים, לא יעזור שום דבר.

כעת אפשר להבין, אולי, מהו משיח – הוא לא כעל תשובה ולא צדיק. מה יכול להיות כזה דבר,

אוצר הפתגם

אם רוצים להגדיר מהי שליחות אמתית ופעילות אמתית להביא משיח – שליחות היא הקרבה בהתלהבות, מזבח של אש שאתה מביא מעצמך מלמטה.

(משיעור אור ל-ח' ניסן תשפ"ג)